

Delafé y Las Flores Azules obren avui a Girona la 10a edició del Festival Strenes i la gira de reunió amb què el duet celebra 20 anys

Dona-li gas, ara i aquí

Xavier Castellón
GIRONA

Òscar D'Aniello, l'home també conegut com Delafé, recorda perfectament com va ser el seu últim concert amb Helena Miquel, altrament dita Las Flores Azules: "I tant que el recordo! Va ser al Granada Sound del 2015. En aquell concert em vaig trencar com mai no ho havia fet en un escenari, anímicament i també físicament, perquè em vaig lesionar amb un trencament muscular al bessó, que és molt dolorós. Per tant, va ser un comiat amb molt de dolor, com de pel·lícula, i per això tenia com una espina clavada que ara em podré treure, ja que aquell deixarà de ser el nostre últim concert." I és així perquè, gairebé set anys després, Delafé y Las Flores Azules tornaran avui a trepitjar junts un escenari, el de l'Auditori de Girona (21 h), on obriran la 10a edició del Festival Strenes i també una gira de reunió de 10 o 12 concerts –de moment n'hi ha quatre d'anunciats, entre ells el del Festival Cruïlla de Barcelona, el 8 de juliol– amb què el duet també celebra el 20è aniversari de la seva fundació.

Acompanyats per Las Trompetas de la Muerte –una banda amb saxo, trompeta, trombó, bateria, guitarra, cors i progra-

Delafé y Las Flores Azules ■ BEIGOTT / NOEMI ELIAS BASCUÑANA

macions–, Delafé y Las Flores Azules recuperaran en aquesta gira els èxits que van crear amb una fórmula infal·libre, barreja del rap heterodox d'ell i la veu melòdica d'ella, al crit uníson de "dale gas!". Can-

çons com ara *Mar el poder del mar*, *Enero en la playa*, *El indio* i *La Juani*, la cançó que van fer per a la banda sonora de *Yo soy la Juani*, de Bigas Luna. A totes elles s'afegeix ara una nova cançó, amb un títol

que és tota una declaració vital: *Aquí ahora*. "Ara no pensem si aquesta reunió tindrà continuïtat més enllà de la gira o si hi haurà un nou disc. La nostra visió és aquesta: estem aquí ara, i després ja ho veurem. Si la

gira va bé, potser el disc acabarà sortint de manera natural. Però actualment tots tenim altres feines –l'Helena, per exemple, treballa a Catalunya Ràdio– i ara les compaginem durant un temps amb una cosa extra, perquè ens ve de gust i ens agrada molt, i ho fem amb molta llibertat." Dels dos, Delafé és qui ha tingut més continuïtat en el món musical, amb la mateixa fórmula i dos àlbums autoeditats que, a pesar de la limitació de mit-

"Sense la pandèmia segur que no hauríem tornat. El virus ens ha fet valorar més les coses"

jans, han tingut força repercussió. Ara també interpreten un parell de temes dels discos de Delafé en solitari, com ara *Lo más bonito del mundo* i *Mixtape*, gravat amb La Bien Querida. "Sense la pandèmia segur que no hauríem tornat. El virus ens ha fet valorar més les coses. La vida és molt fràgil i, per tant, vam decidir que ara era el moment, perquè d'aquí a 10 anys potser no podrem fer-ho." Paraula de Delafé. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

Cop fred

Síndrome de gel

Autoria: Mohamad Bitari i Clàudia Cedó

Direcció: Xicu Masó
Intèrprets: Sílvia Albert Sopale, Muntxa Alcañiz, Judit Farrés, Asma Ismail, Carles Martínez, Roc Martínez, Manar Taljo

Dijous 24 de març (fins al 24 d'abril) al Lliure de Gràcia

A Estocolm, si el metro s'atura i es queda a les fosques en un túnel, els usuaris del vagó segueixen silenciosos. A Barcelona, per contra, hi ha xerrameca i crits constants. Les dues ciutats malden en una Europa que dona cops amb una tovallola mullada a la consciència. I cap cos reacciona enlloc. No hi ha desglaç que escalfi l'ànima. La mirada distant, freda, que apliquen Clàudia Cedó i Xicu Masó a la situació de desemparament institucional (tot i trobar el pols de realitat a través de Mohamad Bitari) és implacable. Ni els instants màgics que la mateixa Cedó imprimia a *Una gossa en un descampat* aixequen el vol. Ni la militància del que se sap vencedor moral però agnòstic amb la política d'*El metge de Lampedusa*, que interpretava Masó, que interpretava Masó, dona motiu per cremar contenidors.

Síndrome de gel revela una realitat molt ignorada: joves refugiats queden catòncics en sentir-se desprotegits. En l'obra, ho representen en el fet que les filles tradueixen a la mare cartes del Ministeri de l'Interior suec en què els neguen la renovació del permís de residència i els anuncien la deportació al seu país d'origen.

És cert que l'empatia amb el director de l'hospital (Carles Martínez) es va refredant en veure com ell també renuncia a defensar el que és moralment correcte; es lliga només als protocols i a la legalitat més estreta. En tot aquest mar fosc i fred, la veu de la mare (Asma Ismail), que no deixa de parlar l'àrab, és, segurament, l'únic que connecta amb la ràbia, amb la demanda d'un respecte que, massa vegades, arriba tard. ■

La memòria dels Nadal

L.L.
BARCELONA

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona va ser escenari ahir al vespre d'un acte sobre la *Trilogia de la memòria* de Rafel Nadal, formada per les novel·les *Quan s'esborren les paraules*, *Quan érem fel·ços*, *Quan en dèiem xam-*

pany i *Quan s'esborren les paraules*. L'autor d'aquests èxits editorials va conversar amb els experts Xavier Pla i Mariàngela Vilallonga i amb el president de Grup 62, Josep Ramoneda. Són unes obres sobre la memòria familiar i generacional que han esdevingut universals. ■

Un moment de l'acte d'ahir sobre la trilogia de Rafel Nadal ■ x.g.